

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA I CIVILĂ

DECIZIA CIVILĂ Nr. 44/CM

Ședința publică de la 08 Februarie 2023

Completul compus din:

PREȘEDINTE Geta Cristina Gheorghe

Judecător: Iulian Minaev

Grefier: Camelia Dincă

Pe rol, apelul civil formulat de apelantul pârât PRIMARUL MUNICIPIULUI MEDGIDIA, cu sediul în Medgidia, str. Decebal nr. 35, jud. Constanța, împotriva sentinței civile nr. 190/27.01.2022 pronunțate de Tribunalul Constanța în dosarul nr. 4212/118/2021, în contradictoriu cu intimații reclamanți BUCUR DUMITRU, BUCUR ELENA, RADU RALUCA GEANINA, TĂNASE CARMEN MIRELA, BERCEA SEBASTIAN GEORGE, toți cu domiciliul procesual ales în Constanța, str. Călărăși nr. 46, et. 1, la sediul cabinetului de avocat Loredana Voivozeanu, având ca obiect contestație decizie de concediere.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă d-na avocat Cristiana Filișan pentru apelantul pârât Primarul Mun. Medgidia, potrivit împuternicirii avocațiale depuse la dosar (fila 28), intimatale reclamante Radu Raluca Geanina și Tănase Carmen Mirela, asistate de d-na avocat Loredana Voivozeanu, intimații reclamanți Bucur Dumitru, Bucur Elena și Bercea Sebastian George, reprezentați de d-na avocat Loredana Voivozeanu potrivit împuternicirii avocațiale nr. 0424813 din 10.06.2022 depusă la dosar (fila 18).

Procedura este legal îndeplinită, potrivit prev. art. 157 și urm. Cod proc.civ.

Grefierul prezintă referatul cauzei arătând că apelul este declarat în termen, motivat și scutit de plata taxei de timbru. Totodată, a evidențiat faptul că la data de 7.02.2023 apelantul pârât Primarul Municipiului Medgidia a depus cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

După referatul grefierului de ședință,

Curtea acordă cuvântul asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Reprezentantul apelantului pârât arată că din punctul său de vedere sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art. 519 Cod procedură civilă, sens în care solicită a se avea în vedere că cel puțin în opinia sa modalitatea de interpretare la acest moment a prevederilor art. 80 alin. 2 din Codul Muncii nasc probleme de drept, în condițiile în care autoritatea publică, angajator al intimaților din cauza de față este primarul Mun. Medgidia, pe când autoritatea publică care are ca atribut modificarea organigramei este consiliul local. Funcțiile ocupate anterior emiterii deciziilor contestate nu se mai regăsesc în organigrama aparatului de specialitate al primarului. Arată că a verificat și practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și practica de la nivelul curților de apel, dar personal nu a întâlnit hotărâri judecătorești care să tranșeze această problemă de drept, astfel că în opinia sa, mai cu seamă în condițiile în care legislația de drept administrativ s-a modificat substanțial, chestiunea de drept are și un caracter de noutate. Bineînțeles se pune problema modalității în care această problemă de drept contribuie sau nu contribuie la soluționarea fondului acestui dosar. Solicită a se avea în vedere critica adusă în cuprinsul motivului de apel, o critică în dezvoltarea căreia, deși nu se face trimitere punctuală la normele de drept obiectiv pe care le-a invocat în

cuprinsul cererii de sesizare, se invocă tocmai cele ce decurg din aceste norme. Pe cale de consecință, în opinia sa și această condiție este îndeplinită.

Instanța, referitor la afirmația apărătorului apelantului pârât, potrivit căreia dacă sesizarea este fondată pe ideea că, dacă încadrarea în funcție nu mai există, ar trebui încadrată intimata pe funcții echivalente, întrucât consiliul local nu ar putea fi obligat, primarul nu poate să oblige consiliul local, existând independența celor două autorități locale deliberative, solicită apărătorului apelantului pârât să precizeze ce se întâmplă în cazul în care nu ar exista nici funcții echivalente și dacă această chestiune are relevanță asupra sesizării Î.C.C.J.

Reprezentantul apelantului pârât arată că la acest moment, în acest dosar, nu s-a susținut că nu există funcții echivalente.

Reprezentantul intimaților reclamanți arată că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate. Solicită a se avea în vedere în ce fel determină soluționarea în fond a cauzei, în această fază a procesului civil, maniera de interpretare pe care o propune partea adversă, care în esență arată că nu sunt îndestulătoare prevederile exprese din Codul Muncii, art. 80 alin. 2 și că acestea ar trebui completate cu partea finală din art. 526 alin. 2 Cod administrativ, sens în care instanța, interpretând prin corelație dispozițiile exprese ale Codului Muncii, aplicabile personalului contractual, cu dispozițiile care privesc deopotrivă în mod exclusiv funcționarii publici, ar putea să ajungă la concluzia că, prin similitudine, atunci când actul de concediere este lovit de nulitate și instanța dispune anularea actului de concediere, reintegrarea se face prin hotărâre judecătorească și nu ca efect al anulării actului de concediere și în acest sens hotărârea pronunțată ar trebui să oblige angajatorul să reintegreze doar dacă postul există sau într-un post echivalent. Nu pot fi translatate sub nicio formă dispozițiile dintr-o altă lege, dintr-o altă normă. Nu pot fi aplicate pe cale de similitudine unei alte categorii de lucrători, acestea fiind distinct reglementate de către legiuitor, inclusiv din perspectiva reintegrării. Repunerea în situația anterioară implică retroactivitate. Însă, pe tărâmul dreptului muncii retroactivitatea se produce în sensul că în momentul în care s-a anulat actul de concediere, contractul, care a fost desființat în mod nelegal, continuă să existe. Contractul a fost încheiat pe un anumit post, cel anterior. De aici și necesitatea pentru care legiuitorul a prevăzut în art. 80 reintegrarea în postul anterior. Solicită a se avea în vedere faptul că, în situația reintegrării, nu discutăm de încheierea unui nou contract.

Apărătorul apelantului pârât apreciază că susținerile apărătorului părții adverse vizează fondul cauzei. Arată că problema este următoarea: angajatorul este primarul, iar cel care aprobă organigrama este consiliul local. Posturile sunt desființate.

Curtea, verificând îndeplinirea condițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, constată că acestea nu sunt îndeplinite în mod cumulativ, în sensul că soluționarea pe fond a cauzei nu depinde de lămurirea problemei de drept puse în discuție, care este o chestiune de executare, de punere în aplicare a hotărârii judecătorești prin care s-a dispus reintegrarea salariatului în postul deținut anterior concedierii, prin urmare respinge ca inadmisibilă cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra fondului apelului.

Apărătorul apelantului pârât solicită admiterea apelului, schimbarea hotărârii instanței de fond, în sensul respingerii acțiunii din perspectiva tuturor celor trei critici care au fost aduse hotărârii primei instanțe, pe care le susține în modalitatea în care au fost redactate în dezvoltarea motivelor de apel. Precizează că vor solicita cheltuielile de judecată pe cale separată, dacă va fi cazul.

În privința primului motiv de apel, reprezentantul apelantului pârât solicită a se observa că ceea ce au încercat să susțină este faptul că termenul de preaviz a fost acordat în mod efectiv, pentru că în referire la aspectele la care va face trimitere mai largă în dezvoltarea celei de a doua critici aduse hotărârii fondului, emiterea deciziilor atacate în cauza de față a intervenit urmare a unei hotărâri a consiliului local, hotărârea nr. 46/31.03.2021, prin care s-a modificat organigrama în sensul desființării funcțiilor ocupate de intimați. Hotărârea de consiliu local la care a făcut trimitere este act administrativ cu caracter normativ, a fost adusă la cunoștință public, astfel încât pe cale de consecință, începând cu ziua următoare publicării

acestei hotărâri, s-a acordat termen de preaviz. Nu s-ar putea susține în atare condiții, dincolo de chestiunile arătate în cuprinsul deciziilor de concediere, că acest termen nu ar fi fost în concret respectat.

Arată apărătorul apelantului pârât că cea de-a doua critică vizează modalitatea de soluționare a celui de-al doilea capăt de cerere pentru că, după cum arăta anterior, din punctul de vedere al pârâtului, la acest moment o reintegrare pe funcția deținută anterior concedierii nu este posibilă. Și au arătat dispozițiile legale pe care le-au invocat în acest sens. Dorește să sublinieze faptul că hotărârea de consiliu local este act administrativ, are caracter executoriu, se bucură de prezumția de legalitate. Dovadă că intimații din cauza de față au recunoscut indirect faptul că la acest moment cererea d-ilor nu ar mai putea fi primită, constă în invocarea excepției de nelegalitate a acestei hotărâri de consiliu local, cu ocazia judecării în primă instanță. Problema este însă că, fiind act administrativ cu caracter normativ, ar fi putut fi atacată pe cale separată, iar nu pe calea excepției de nelegalitate. În atare condiții, solicită instanței să primească critica potrivit căreia, în interpretarea coroborată a art. 80 alin. 2 din Codul Muncii de care se prevalează partea adversă, cu dispozițiile din Codul administrativ la care a făcut trimitere și având în vedere această prezumție de legalitate a hotărârii de consiliu local, prin care s-au desființat funcțiile ocupate anterior de intimați, cel de-al doilea capăt de cerere nu poate fi primit.

În privința celei de-a treia critici aduse hotărârii primei instanțe, apărătorul apelantului pârât arată că vizează critica cuantumului onorariului de avocat la plata căruia a fost obligat pârâtul, cu titlu de cheltuieli de judecată și solicită a fi primite criticile în modalitatea în care au fost redade în scris.

Reprezentantul intimaților reclamanți, având cuvântul, solicită respingerea apelului. Asupra primei critici de apel, solicită a se avea în vedere conținutul actelor de concediere raportat la datele indicate chiar de către angajator, în actele de înființare a preavizului în decizie. Solicită a se observa că este indicată ca dată de comunicare a preavizului data de 8.04.2021, iar data la care se raportează apelanta în calcularea celor efectiv 20 de zile minim de preaviz este reprezentată fie de data de 31.03.2021 – dată la care se desființează postul, deci anterior înștiințării despre intrarea în preaviz sau data de 1.04.2021, după adoptarea HCL nr. 46/2021. Totodată, solicită a se observa că la fondul cauzei, reclamanții au solicitat depunerea de către pârâtă a dovezii datei de comunicare către primar a hotărârii prin care a fost stabilită noua organigramă și rezultă că aceasta a fost comunicată în data de 2.04.2021. Prin urmare, nici la data de 31.03.2021 și nici la data de 1.04.2021 nu ne putem raporta, așa cum argumentează nefondat din punctul său de vedere apelanta, în calcularea termenului de preaviz. În aceste condiții, termenul de preaviz de care au beneficiat efectiv intimații reclamanți a fost de 18 zile, concedierea fiind dispusă înlăuntrul acestui termen, contrar deciziei Î.C.C.J. și în mod evident contrar dispozițiilor art. 78 din Codul Muncii.

În ceea ce privește reintegrarea, apreciază că nu există nici un aspect de nelegalitate sau temeinicie asupra hotărârii pronunțate de prima instanță. Instanța a analizat și aplicat corect dispozițiile art. 80 alin.2 din Codul Muncii. Pe de altă parte, teoria prezentată în fața instanței, în forma acestei critici de apel de către angajator, ar determina instanța să depășească cu mult sfera legalității normativului pe care îl analizează. Integrarea nu operează ca efect al hotărârii pronunțate. Reintegrarea operează prin efectul legii, ca urmare a anulării actului adițional. Atâta vreme cât reintegrarea presupune reluarea activității în etape, în mod nelegal prin decizia anulată de către instanță, continuarea raporturilor de muncă nu se poate face decât cu condiția respectării elementelor esențiale ale contractului care a fost încetat nelegal, printre aceste elemente esențiale regăsindu-se și locul muncii. La momentul dispunerii reintegrării, instanța nu poate să modifice locul muncii. Partea adversă a propus instanței să oblige angajatorul să reintegreze salariatul, dar în postul în care îl are. Tocmai această solicitare transformă instanța într-o unealtă care dispune modificarea, în condițiile în care este evident că modificarea nu poate interveni decât prin acordul de voință, și doar ulterior reintegrării. Pentru toate aceste considerente, solicită respingerea apelului ca nefondat, fără cheltuieli de judecată.

Apărătorul apelantului pârât solicită a se reține că Hotărârea nr. 46 din 31.03.2021 produce efecte, întrucât nu a fost contestată.

Curtea, în temeiul art. 394 C.pr.civ. declară închise dezbaterile și reține cauza în pronunțare.

CURTEA

Asupra apelului civil de față:

I. Procedura în fața primei instanțe

Prin cererea înregistrată sub nr. 4212/118/2021 pe rolul Tribunalului Constanța, precizată sub aspectul cadrului procesual pasiv la termenul de judecată din data de 07.10.2021 – fila 1 vol. II, reclamanții Bercea Sebastian George, Bucur Dumitru, Bucur Elena, Radu Raluca Geanina și Tănase Carmen Mirela, în contradictoriu cu pârâtul Primarul municipiului Medgidia, au solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună:

- Anularea dispozițiilor nr. 547/07.05.2021, nr. 551/07.05.2021, nr. 548/07.05.2021, nr. 549/07.08.2021 și nr. 546/07.05.2021 privind încetarea contractelor individuale de munca, în urma desființării locurilor de munca;
- Obligarea pârâtului la reintegrarea reclamanților pe funcțiile deținute anterior concedierii;
- Obligarea la plata către fiecare reclamant de despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, convenite de la data concedierii și până la efectivă reintegrare, actualizate cu rata inflației și dobânda legală la data plății efective;
- Obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanții au susținut că au fost angajați în cadrul Direcției de Gestionare a Domeniului Public și Privat din cadrul aparatului de specialitate al primarului, iar prin dispozițiile contestate s-a dispus încetarea contractelor individuale de muncă în temeiul art. 65 alin.1 Codul Muncii, motivat de faptul că posturile ocupate de acești angajați au fost desființate în urma aprobării noii structurii organizatorice/stat de funcțiuni din Primăria Medgidia, prin HCL nr. 46/31.03.2021.

În drept, s-a invocat Codul muncii, Codul Administrativ, Legea 554/2004, Legea 24/2000.

Pârâtul a formulat **întâmpinare** prin care a solicitat respingerea cererii ca nefondată.

În motivarea acestei poziții procesuale, pârâtul a susținut că au fost respectate toate dispozițiile legale la emiterea deciziilor de concediere contestate. Termenul de preaviz a început să curgă de la data de 31.03.2021, respectiv de la data de 01.04.2021, deoarece de la acel moment reclamanții aveau cunoștință de desființarea posturilor pe care le ocupă, de modificările intervenite în structura organizatorică a unității administrativ teritoriale. Prin raportare la această dată de început, pârâtul a susținut că reclamanții au beneficiat de un termen de preaviz pe durata minimă de 20 de zile, fiind astfel respectate dispozițiile legale.

În privința excepției de nelegalitate a HCL nr. 46/31.03.2021, pârâtul a invocat, cu prioritate, inadmisibilitatea analizării acestei excepții în cadrul procesual stabilit de reclamanți prin cererea de chemare în judecată. În subsidiar, s-a invocat inadmisibilitatea excepției de nelegalitate, cu argumentarea că HCL nr. 46/31.03.2021 nu este un act administrativ cu caracter individual, ci are un caracter informativ și organizatoric, fiind în realitate un act administrativ cu caracter normativ. În subsidiar, pârâtul a susținut legalitatea HCL nr. 46/31.03.2021, critica privitoare la emiterea sa cu exces de putere nefiind fondată.

Pe fondul cauzei, pârâtul a considerat că susținerile reclamanților privitoare la împrejurarea că, în speță, măsura concedierii ar fi fost dispusă cu încălcarea prevederilor art. 65 Codul muncii, nu pot fi primite, câtă vreme, la nivelul Primăriei municipiului Medgidia, organul deliberativ a apreciat necesară modificarea structurii organizatorice și a statului de

funcții din cadrul aparatului de specialitate al primarului, de o manieră care să corespundă atribuțiilor concrete ale Direcției de Gestionare a Domeniului Public și Privat, ce presupun, în esență, o muncă de teren, iar nu o muncă de birou.

În apărare, pârâtul a depus la dosar înscrisuri.

Prin sentința civilă nr. 190/27.01.2022, Tribunalul Constanța a admis excepția inadmisibilității excepției de nelegalitate a HCL nr. 46/31.03.2021 emisă de Consiliul Local Medgidia și a respins excepția de nelegalitate a HCL nr. 46/31.03.2021 ca inadmisibilă.

A admis cererea de chemare în judecată formulată de reclamantii Bercea Sebastian George, Bucur Dumitru, Bucur Elena, Radu Raluca Geanina și Tănase Carmen Mirela în contradictoriu cu pârâtul Primarul municipiului Medgidia.

A constatat nulitatea absolută a dispozițiilor emise de Primarul Municipiului Medgidia, astfel: Dispoziția nr. 549/07.05.2021 privind încetarea contractului de muncă al reclamantei Radu Raluca Geanina, Dispoziția nr. 548/07.05.2021 privind încetarea contractului de muncă al reclamantei Tănase Carmen Mirela, Dispoziția nr. 551/07.05.2021 privind încetarea contractului de muncă al reclamantei Bucur Elena, Dispoziția nr. 547/07.05.2021 privind încetarea contractului de muncă al reclamantului Bucur Dumitru și Dispoziția nr. 546/07.05.2021 privind încetarea contractului de muncă al reclamantului Bercea Sebastian George.

A dispus reintegrarea contestatorilor Bercea Sebastian George, Bucur Dumitru, Bucur Elena, Radu Raluca Geanina și Tănase Carmen Mirela în posturile deținute anterior emiterii deciziei de concediere.

A obligat pârâtul Primarul municipiului Medgidia la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat fiecare reclamant, de la data emiterii deciziei și până la data reintegrării efective în funcția deținută anterior concedierii.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele:

1. Prin contractul individual de muncă nr. 1714/06.01.2003, modificat prin decizii ulterioare, reclamantul *Bucur Dumitru* a fost angajat în cadrul unității administrativ teritoriale în funcția de referent treapta profesională I A.

Prin notificarea de preaviz nr. 5322/07.04.2021 emisă de Primăria Municipiului Medgidia, comunicată sub semnătură la data de 08.04.2021, reclamantului i s-a adus la cunoștință că, în termen de 20 zile lucrătoare de la data comunicării acestei notificări, va înceta contractul de muncă, ca urmare a desființării postului de referent treapta profesională I A din cadrul DGDPP Medgidia.

Prin dispoziția nr. 547/07.05.2021 emisă de Primarul Municipiului Medgidia, s-a dispus încetarea contractului individual de muncă nr. 1714/06.01.2003, în conformitate cu prevederile art. 65 al. 1 din Codul muncii.

2. Prin contractul individual de muncă nr. 19048/26.09.2003, modificat prin decizii ulterioare, reclamanta *Bucur Elena* a fost angajată în cadrul unității administrativ teritoriale în funcția de referent treapta profesională I.

Prin notificarea de preaviz nr. 5323/07.04.2021 emisă de Primăria Municipiului Medgidia, comunicată sub semnătură la data de 08.04.2021, reclamantei i s-a adus la cunoștință că în termen de 20 zile lucrătoare de la data comunicării acestei notificări, va înceta contractul de muncă, ca urmare a desființării postului de referent treapta profesională I A.

Prin dispoziția nr. 551/07.05.2021 emisă de Primarul Municipiului Medgidia, s-a dispus încetarea contractului individual de muncă nr. 19048/26.09.2003, în conformitate cu prevederile art. 65 al. 1 din Codul muncii.

3. Prin contractul individual de muncă nr. 1313/21.01.2014, modificat prin decizii ulterioare, reclamanta *Radu Raluca — Geanina* a fost angajată în cadrul unității administrativ teritoriale în funcția de administrator I, pe o perioadă nedeterminată.

Prin notificarea de preaviz nr. 5325/07.04.2021 emisă de Primăria Municipiului Medgidia, comunicată sub semnătură la data de 08.04.2021, reclamantei i s-a adus la cunoștință că în termen de 20 zile lucrătoare de la data comunicării acestei notificări, va înceta contractul de muncă, ca urmare a desființării postului de administrator, treaptă profesională I.

Prin dispoziția nr. 549/07.05.2021 emisă de Primarul Municipiului Medgidia, s-a dispus încetarea contractului individual de muncă nr. 1313/21.01.2014, în conformitate cu prevederile art. 65 al. 1 din Codul muncii.

4. Prin contractul individual de muncă nr. 21971/16.09.2016, modificat prin decizii ulterioare, reclamanta *Tănase Carmen — Mirela* a fost angajată în cadrul unității administrativ teritoriale în funcția de inspector de specialitate, treapta profesională II, pe o perioadă nedeterminată.

Prin notificarea de preaviz nr. 5326/07.04.2021 emisă de Primăria Municipiului Medgidia, comunicată sub semnătură la data de 08.04.2021, reclamantei i s-a adus la cunoștință că în termen de 20 zile lucrătoare de la data comunicării acestei notificări, va înceta contractul de muncă, ca urmare a desființării postului de inspector de specialitate, treapta profesională II din cadrul DGDPP Medgidia.

Prin dispoziția nr. 548/07.05.2021 emisă de Primarul Municipiului Medgidia, s-a dispus încetarea contractului individual de muncă nr. 21971/16.09.2016, în conformitate cu prevederile art. 65 al. 1 din Codul muncii.

5. Prin contractul individual de muncă nr. 1053/15.01.2018, modificat prin decizii ulterioare, reclamantul *Bercea Sebastian George* a fost angajat în cadrul unității administrativ teritoriale în funcția de șef serviciu, treaptă profesională II, pe o perioadă nedeterminată.

Prin notificarea de preaviz nr. 5321/07.04.2021 emisă de Primăria Municipiului Medgidia, comunicată sub semnătură la data de 08.04.2021, reclamantului i s-a adus la cunoștință că în termen de 20 zile lucrătoare de la data comunicării acestei notificări, va înceta contractul de muncă, ca urmare a desființării postului de șef serviciu, treaptă profesională II din cadrul DGDPP Medgidia.

Prin dispoziția nr. 546/07.05.2021 emisă de Primarul Municipiului Medgidia, s-a dispus încetarea contractului individual de muncă nr. 1053/15.01.2018, în conformitate cu prevederile art. 65 al. 1 din Codul muncii.

Din examinarea situației de fapt expusă, instanța a constatat că angajatorul a emis pentru fiecare reclamant câte o notificare de preaviz, ce le-a fost comunicată sub semnătură la aceeași dată, anume 08.04.2021, în cuprinsul căreia se menționează clar și fără niciun echivoc faptul că, la expirarea termenului de preaviz de 20 de zile lucrătoare de la data comunicării notificării, va înceta contractul de muncă.

Contractele de muncă ale reclamantilor au încetat la aceeași dată, anume 07.05.2021.

Instanța a analizat incidența art.78 din Codul muncii pentru pretinsa nerespectare a dispozițiilor art.75 alin.1 din Codul muncii, respectiv încălcarea dreptului la preavizul de 20 de zile lucrătoare. De asemenea, dispozițiile art. 78 din Codul muncii, arată că sancțiunea concedierii nelegale, dispusă cu nerespectarea procedurii prevăzute de lege, este nulitatea absolută.

Acordarea preavizului este o formalitate ce se înscrie în procedura prevăzută de lege stabilită astfel de art. 78 din Codul muncii, iar neacordarea acestuia este suficientă pentru a atrage sancțiunea nulității deciziei.

În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat prin Decizia nr. 8/2014, pronunțată în interesul legii că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 78 din Codul muncii cu referire la art. 75 alin. 1 din același cod, neacordarea preavizului cu durata minimă de 20 de zile lucrătoare, respectiv cu durata cuprinsă în contractul de muncă, dacă aceasta este mai favorabilă angajatului, atrage nulitatea absolută a măsurii de concediere și a deciziei de concediere. În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 76 lit. b) din Codul muncii raportat la dispozițiile art. 78 din același cod, lipsa, din cuprinsul deciziei de concediere, a mențiunii privind durata preavizului acordat salariatului nu este sancționată cu nulitatea deciziei și a

măsurii concedierii, atunci când angajatorul face dovada că i-a acordat salariatului preavizul corespunzător”.

În speță, prin Notificările prezentate mai sus, contestatorilor li s-a adus la cunoștință faptul că acestea constituie preaviz, iar contractul individual de muncă urmează a înceta la expirarea celor 20 de zile lucrătoare. Așa cum s-a evidențiat în expunerea ce precede, notificările au fost primite de contestatori la data de 08.04.2021, iar contractele individuale de muncă au fost desfăcute la data de 07.05.2021.

Tribunalul a reținut că, în ceea ce privește modul de calcul al termenului de preaviz, el trebuie astfel calculat încât să includă, între data la care a fost notificată începerea preavizului și data la care contractul de muncă încetează efectiv, un număr de 20 de zile lucrătoare pline.

În plus față de prima zi în care se comunică notificarea și ultima zi, în calculul termenului de preaviz nu vor intra nici zilele libere, zilele de sâmbătă și duminică, cât și sărbătorile legale, fie reglementate în mod expres, fie stabilite în mod spontan de către autoritățile publice.

Reclamanților, concediați în temeiul art. 65 al. 1 din Codul muncii, le-a fost acordat preaviz în intervalul 08.04.2021 - 06.05.2021. Data de 08.04.2021, când s-a realizat comunicarea notificărilor către salariați, nu intră în calculul celor 20 de zile lucrătoare, în timp ce data de 06.05.2021, ultima zi, este inclusă în acest calcul. Așadar, în perioada 08.04.2021 - 06.05.2021 inclusiv, au existat numai 18 zile lucrătoare, în condițiile în care nu intră în calcul sâmbetele și duminicile, și nici ziua de vineri 30 aprilie (Vinerea Mare) și cea de luni, 3 mai (a doua zi de Paște), acestea din urmă fiind sărbători legale conform dispozițiilor legale. Rezultă că reclamanților le-au fost acordate doar 18 zile de preaviz, astfel încât contestația acestora a fost apreciată ca fiind întemeiată.

Pentru aceste motive, instanța a admis cererea de chemare în judecată și a constatat nulitatea absolută a dispozițiilor emise de Primarul municipiului Medgidia, privind încetarea contractelor de muncă, pentru nerespectarea termenului de preaviz.

Instanța a făcut aplicarea dispozițiilor art. 80 din Codul muncii, în sensul că a dispus repunerea părților în situația anterioară concedierii, ceea ce presupune reintegrarea reclamanților contestatori pe funcțiile/posturile deținute anterior emiterii deciziilor de concediere.

Susținerea pârâtului conform căruia, în speță nu se poate pronunța o soluție de reintegrare în funcțiile deținute anterior de către reclamanți deoarece acestea s-au desființat, nu a fost primită, fiind lipsită de fundament legal.

Tribunalul a reținut, din analiza art. 80 alin. 2 din Codul muncii, condițiile pentru repunerea părților în situația anterioară: constatarea nelegalității concedierii cu consecința anulării și existența unei solicitări exprese a salariatului. Textul de lege citat nu face nicio distincție și nu instituie nicio excepție prin raportare la motivul concedierii.

De asemenea, în temeiul art. 80 alin. 1 din Codul muncii, pârâtul Primarul Municipiului Medgidia a fost obligat la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat fiecare reclamant, de la data emiterii deciziei și până la data reintegrării efective în funcția deținută anterior concedierii. Reținând caracterul fondat al motivului de nelegalitate a deciziilor de concediere constând în nerespectarea termenului de preaviz, cu consecința anulării concedierii, în cauză nu s-a mai impus o analiză a celorlalte motive de nelegalitate și netemeinicie invocate de reclamanți.

S-a admis excepția inadmisibilității excepției de nelegalitate a HCL nr. 46/31.03.2021 emisă de Consiliul Local Medgidia, raportat la cadrul procesual stabilit de reclamanți prin cererea de chemare în judecată, reținând că nelegalitatea HCL nr. 46/31.03.2021 emisă de Consiliul Local Medgidia (invocată în cauză pe cale de excepție), constituie, pe de o parte, un motiv de nelegalitate a deciziilor de concediere, ce nu se mai impune a fi analizat în cauză, iar pe de altă parte, nici nu ar fi putut fi analizat în cadrul procesual stabilit de reclamanți prin cererea de chemare în judecată.

În ceea ce privește cadrul procesual pasiv în cauză, instanța a reținut că prin cererea de chemare în judecată reclamanții au invocat excepția de nelegalitate a HCL nr. 46/31.03.2021

emisă de Consiliul Local Medgidia, de modificare a organigramei și statului de funcții, ce a stat la baza emiterii deciziilor de concediere contestate, fiind chemat în instanță numai Primarul Municipiului Medgidia.

În ședința publică din data de 07.10.2021, reclamantii și-au precizat clar cadrul procesual pasiv, precizând expres că nu înțeleg să cheme în judecată Consiliul Local Medgidia, în calitate de emitent al HCL nr. 46/31.03.2021 – fila 1 vol II. Au fost avute în vedere dispozițiile art. 12, respectiv art. 13 alin. 1 din Legea 554/2004, conform cărora: „Reclamantul anexează la acțiune copia actului administrativ pe care îl atacă sau, după caz, răspunsul autorității publice prin care i se comunică refuzul rezolvării cererii sale (...)”.

Instanța a reținut că, în materia contenciosului administrativ, legiuitorul a prevăzut obligația soluționării oricărei contestații împotriva actelor administrative, numai în contradictoriu cu autoritatea emitentă, în speță Consiliul Local Medgidia.

În considerarea faptului că reclamantii au invocat excepția de nelegalitate a HCL în cadrul unui litigiu de natură civilă, instanța a pus în discuție, așa cum s-a arătat și anterior, la termenul de judecată din data de 07.10.2021, necesitatea introducerii în cauză a Consiliului Local Medgidia, fiind consemnată poziția procesuală de opoziție a reclamantilor. În acest caz, cum excepția de nelegalitate a HCL nr. 46/31.03.2021 nu poate fi soluționată fără participarea terțului emitent al actului administrativ, respectiv Consiliul Local Medgidia, instanța a admis excepția inadmisibilității invocată de pârât.

Sub un alt aspect, așa cum s-a evidențiat și în precedent, nelegalitatea HCL nr. 46/31.03.2021 a fost invocată drept un motiv de nelegalitate a deciziilor de concediere, ce nu se mai impune a fi cercetat în condițiile în care, încălcarea dreptului legal la preaviz de 20 de zile lucrătoare, este suficientă pentru anularea măsurii de concediere a reclamantilor.

De asemenea, instanța a obligat pârâtul să plătească fiecărui contestator suma de 1.500 lei reprezentând cheltuieli de judecată – onorariu avocat.

II. Procedura în fața instanței de apel

Împotriva acestei sentințe, pârâtul Primarul Municipiului Medgidia a formulat în termen legal apel, solicitând admiterea apelului, schimbarea hotărârii atacate, în principal în sensul respingerii acțiunii ca nefondate, iar în subsidiar, admiterea în parte a acesteia, în sensul repunerii părților în situația anterioară, prin obligarea apelatului pârât la plata drepturilor bănești cuvenite, fără a se dispune obligarea la reintegrare pe funcția deținută anterior.

În motivarea apelului, a arătat că, interpretând și aplicând eronat dispozițiile legale inerente la cazul concret dedus judecării, prima instanța a reținut că nu ar fi fost respectate prevederile art. 75 al. 1 din Codul muncii, privitoare la acordarea termenului de preaviz, însă în speță, acest termen de cel puțin 20 de zile lucrătoare, a fost respectat.

A învederat că, din înscrisurile depuse la dosarul cauzei, rezultă că au fost întocmite notificări de preaviz cu privire la fiecare dintre intimații reclamantii, în cuprinsul cărora s-a menționat că: „*începând cu data de 31.03.2021, postul contractual de execuție (...) pe care îl ocupați în cadrul DGDPP Medgidia a fost desființat în baza art. 65 din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii R, cu modificările și completările ulterioare; desființarea postului contractual de execuție menționat s-a produs din motive care au ținut de punerea în practică a procedurilor specifice generate de activitățile și lucrările curente desfășurate în cadrul DGDPP, de eficientizare a activității și necesitatea continuă de adaptare la modificările legislative tehnologice și sociale actuale*”.

A rezultat, astfel, că momentul desființării posturilor ocupate de intimații reclamantii este reprezentat de data de 31.03.2021, dată la care a adoptată hotărârea Consiliului Local al Municipiului Medgidia nr. 46 privind aprobarea Structurii organizatorice și a Statului de funcții ale aparatului de specialitate al Primarului Municipiului Medgidia.

În cuprinsul deciziei nr. 8/2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursurilor în interesul legii s-a reținut că *”în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 76 lit. b) din Codul muncii, raportat la dispozițiile art. 78 din același cod, lipsa din cuprinsul deciziei de concediere a mențiunii privind durată preavizului*

acordat salariatului nu este sancționată cu nulitatea deciziei și a măsurii concedierii atunci când angajatorul face dovada că i-a acordat salariatului preavizul cu durata minimă prevăzută de art. 75 alin. 1 din Codul muncii sau cu durata prevăzută în contractele colective de muncă sau individuale de muncă, în ipoteza în care aceasta este mai favorabilă", întrucât "omiterea indicării acestui element (s.n. preaviz) în cadrul deciziei de concediere nu afectează legalitatea măsurii de concediere înseși, dacă angajatorul dovedește că a respectat condiția acordării preavizului"; "așadar, doar neacordarea efectivă a preavizului se sancționează cu nulitatea absolută, potrivit art. 78 din Codul muncii, republicat, care nu vizează și conținutul propriu - zis al actului, sub aspect formal"; „nulitatea absolută a deciziei și a măsurii de concediere intervine și în situația în care, formal, decizia cuprinde durata preavizului, fără însă ca salariatul să fi beneficiat efectiv din partea angajatorului de dreptul de preaviz. Dovada acordării preavizului, în acest caz, îi incumbă angajatorului, în cadrul litigiului prin care salariatul contestă decizia de concediere și invocă încălcarea acestui drept ori faptul că termenul de preaviz a fost inferior celui stabilit de lege sau prin contractele colective ori individuale de muncă".

Angajatorului trebuie să i se recunoască posibilitatea de a dovedi, în litigiul declanșat prin contestația formulată de salariat împotriva deciziei de concediere, că, în procedura de concediere, dreptul la preavizul prevăzut de art. 75 al. 1 din Codul muncii, republicat, a fost respectat, acoperind, în această modalitate, lipsa din actul unilateral pe care l-a emis a mențiunii privind durata preavizului.

Luând în considerare dezlegările date de Înalta Curte de Casație și Justiție, a solicitat a se observa că se sancționează cu nulitatea absolută numai acea decizie de concediere (încetare a contractului individual de muncă) emisă de angajator, cu privire la care acesta din urmă nu este în măsură a face dovada acordării efective a termenului de preaviz către angajatul său, iar nu acele decizii în cuprinsul cărora a fost menționată, fie de o manieră informă, fie de o manieră eronată, acordarea termenului de preaviz.

Mai exact, pentru a se verifica aplicarea sancțiunii nulității, este necesar a se verifica dacă, în concret, angajatorul este în măsură a face dovada acordării efective a termenului de preaviz angajatului său, în ciuda mențiunilor inexacte cuprinse în decizia / dispoziția privind încetarea contractului de muncă.

S-a arătat că raționamentul avut în vedere de către Înalta Curte de Casație și Justiție se aplică inclusiv în situațiile în care deciziile de concediere au fost redactate de o manieră incorectă/informă, neexistând nicio rațiune concretă pentru excluderea acestora, revenind angajatorului obligația de a face dovada acordării propriu - zise a termenului de preaviz.

Or, în speță, contrar celor reținute în cuprinsul hotărârii atacate, apelantul a procedat la acordarea termenului de preaviz către fiecare dintre cei cinci intimați reclamanți, încă de la data de 31.03.2021, respectiv de la data de 01.04.2021 (ca fiind data ulterioară celei de 31.03.2021), căci, de la acel moment, intimații reclamanți aveau cunoștință de desființarea posturilor pe care le ocupă, de modificările intervenite în structura organizatorică a unității administrativ teritoriale. De vreme ce, în speță, termenul de preaviz a început a curge de la data de 01.04.2021, a considerat că, în pofida celor reținute în cuprinsul hotărârii atacate, cea dintâi critică adusă de intimații reclamanți legalității dispozițiilor de încetare a contractelor individuale de muncă nu putea fi primită, de vreme ce, în concret, a făcut dovada acordării propriu - zise a termenului de preaviz în ceea ce privește durata sa minimă de cel puțin 20 de zile lucrătoare, aspect omis a fi analizat de judecătorul fondului.

Pe de altă parte, a considerat că, în mod greșit, procedând la soluționarea cererii privind repunerea în situația anterioară emiterii actelor contestate, prima instanța a dispus reintegrarea intimaților reclamanți pe funcțiile deținute anterior concedierii, în contextul în care posturile ocupate de aceștia au fost desființate, nemaifigurând în structura organizatorică și ștatal de funcții al aparatului de specialitate al Primarului Municipiului Medgidia.

În acest sens, apelatul pârât a învederat că, prin hotărârea Consiliului Local al Municipiului Medgidia nr. 46/31.03.2021 s-a dispus efectuarea unei reorganizări în cadrul aparatului de specialitate al Primarului Municipiului Medgidia, reorganizare realizată prin

modificarea structurii și a statului de funcții, respectiv prin desființarea posturilor ocupate de către reclamanți. Hotărârea nu a fost desființată / anulată prin hotărâre judecătorească definitivă, astfel că aceasta produce efecte juridice și în prezent.

Pe cale de consecință, câtă vreme desființarea posturilor s-a dispus prin hotărârea Consiliului Local al Municipiului Medgidia, în calitate de organ deliberativ al autorității publice locale, iar nu prin decizia unilaterală a angajatorului, a apreciat că reintegrarea acestora în funcțiile deținute anterior nu mai este posibilă.

Din această perspectivă, a subliniat că, în situația angajatorilor de drept privat, ale căror decizii unilaterale de concediere a salariilor potrivit art. 65 al. 1 din Codul muncii au fost anulate, instanța investită, procedând la soluționarea cererii privind repunerea părților în situația anterioară, poate dispune, la cererea salariilor, și reintegrarea acestora pe posturile desființate, angajatorului revenindu-i, în această ipoteză, obligația de a reînființa postul ocupat anterior de salariatul concediat nelegal sau netemeinic.

Nu aceeași este însă situația angajatorilor autorității publice, întrucât desființarea posturilor, respectiv reînființarea acestora nu reprezintă atributul angajatorului însuși, ci reprezintă o măsură ce poate fi dispusă exclusiv de organul competent în acest sens potrivit dispozițiilor legale în materie.

În situația specială a angajatorului autoritate publică, reintegrarea în funcția deținută anterior nu s-ar putea dispune decât atunci când postul nu a fost desființat printr-un act administrativ emis de un alt organ, singurul ce are competență în acest sens. Într-o asemenea situație, instanța de judecată ce a dispus anularea deciziei de concediere poate dispune repunerea părților în situația anterioară doar în privința obligării angajatorului la plata drepturilor bănești convenite și, eventual, în privința reintegrării pe unul dintre posturile existente la nivelul autorității publice, cu acordul salariatului.

A considerat că nu s-ar putea aprecia că posturile pe care le-au ocupat anterior intimații reclamanți din prezenta cauză ar fi "reactivate", "reînscrise" în organigramă și în statul de funcții al unității administrativ teritoriale, de vreme ce actul prin care s-a dispus desființarea lor a fost emis de Consiliul Local al Municipiului Medgidia, printr-un act administrativ ce continuă a-și produce efectele sale juridice.

A arătat ca, în mod greșit, interpretând și aplicând eronat dispozițiile legale incidente, prima instanța a dispus obligarea părții la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 1.500 lei către fiecare reclamant, cu titlu de onorariu de avocat aferent soluționării în fond a cauzei.

În continuare, s-au invocat dispozițiile art. 453 alin. 1 și art. 451 alin. 2 din Codul de procedură civilă și a considerat că, în mod greșit, prima instanță, admitând acțiunea introductivă de instanță, nu a apreciat ca fiind necesar a face aplicarea dispoziției legale anterior menționate. Instanța avea posibilitatea de a cenzura cuantumul onorariului de avocat pretins în prezenta cauză, în raport de criteriile enunțate în cuprinsul art. 451 alin. 2 din Codul de procedură civilă, respectiv atunci când acest onorariu este "vădit disproportionat" în raport de valoarea și complexitatea cauzei ori cu activitatea efectiv desfășurată de avocat.

A opinat că onorariul de avocat în cuantum total de 7.500 lei (1.500 lei x 5 reclamanți) este disproportionat în raport cu valoarea pricinii și a muncii desfășurată de avocat. Astfel, în raport de criteriile enunțate de art. 451 alin. 2 din Codul de procedură civilă, a subliniat că: speța de natura celei deduse judecății nu poate fi apreciată ca având un important grad de complexitate, fiind vorba de o acțiune în anularea deciziei de concediere pentru pretinsa nerespectare a termenului de preaviz; apărarea formulată a fost aceeași pentru toți reclamanții, neexistând aspecte sau dispoziții legale distincte de analizat; nu a fost necesară administrarea de probatorii, în afara înscrisurilor.

În aceste condiții, suportarea de către Primarul Municipiului Medgidia a unui onorariu de avocat în cuantum de 7.500 lei, apare ca fiind o sarcină excesivă, împovărătoare în raport de culpa procesuală a acestuia și activitatea propriu-zisă desfășurată în cadrul dosarului. Primarul Municipiului Medgidia deține calitatea de terț față de contractul de asistență juridică semnat de reclamanți cu avocatul lor, iar această convenție nu naște drepturi și obligații în sarcina acestuia, astfel că întinderea obligației de plată a cheltuielilor de judecată ocazionate de acest

dosar se impune a fi stabilită nu în raport de onorariul convenit prin contractul de asistență juridică la care a făcut referire, ci în raport de culpa procesuală, prin aplicarea criteriilor reglementate de art. 451 alin. 2 din Codul de procedură civilă.

În drept, apelul este întemeiat pe art. 466 și următoarele Cod proc.civ.

Legal citați, intimații reclamanți au formulat întâmpinare, solicitând respingerea ca nefondat a apelului și obligarea apelantei pârâte la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea cauzei, arătând că, contrar celor susținute prin cererea de apel, în mod corect prima instanță a anulat deciziile de concediere emise în temeiul art. 65 din Codul muncii, dispunând obligarea angajatorului la reintegrarea intimaților reclamanți pe posturile deținute anterior, precum și la plata de despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, cuvenite de la data concedierii și până la efectivă reintegrare, actualizate cu rata inflației și dobânda legală la data plății efective.

La data de 07.02.2023, apelantul pârât a formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru rezolvarea de principiu a chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea prezentei cauze, privitoare la modalitatea de interpretare și aplicare a art. 80 alin. 2 din Codul muncii, în corelație cu art. 1 alin. 1, art. 5 lit. m) și n), art. 85 alin. 2, art. 154 alin. 3, art. 527 alin. 2, art. 542 alin. 1, art. 549 alin. 1, art. 562 din Codul administrativ, pentru ipoteza repunerii personalului contractual din aparatul de specialitate al primarului în situația anterioară emiterii dispoziției de concediere, sub forma reintegrării în funcția deținută anterior concedierii, dacă, ulterior emiterii dispoziției de concediere și până la pronunțarea hotărârii judecătorești de anulare a acesteia, funcția deținută anterior concedierii nu se mai regăsește în organigrama și statul de funcții ale aparatului de specialitate al primarului, aprobate prin hotărâre a consiliului local.

A opinat că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, reglementate de art. 519 din Codul de procedură civilă și a considerat că, în speță, nu s-ar putea contesta îndeplinirea condițiilor privitoare la existența prezentei cauze ca fiind în curs de judecată pe rolul unei curți de apel și nici cea privitoare la faptul că, în litigiul de față, Curtea de Apel Constanța urmează a proceda la soluționarea cauzei în ultimă instanță. Pe de altă parte, a opinat că de lămurirea chestiunii de drept anterior enunțate depinde soluționarea în fond a cauzei, mai exact a criticii aduse hotărârii apelate în cuprinsul motivului de apel expus la pct. 2 din memoriul cuprinzând dezvoltarea motivelor de apel.

Deși normele la care a făcut trimitere nu au fost indicate *expressis verbis* în cuprinsul motivelor de apel, întregul raționament juridic expus la pct. 2 din motivele de apel se fundamentează tocmai pe reglementarea cuprinsă în aceste norme. În egală măsură, a învederat că, în speță, este îndeplinită condiția noutății chestiunii de drept. A arătat că, nu în ultimul rând, chestiunea de drept în referire la care a solicitat a se dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Atribuțiile ce revin autorităților deliberative, respectiv celor executive ale unităților administrativ teritoriale sunt reglementate distinct în cuprinsul Codului administrativ, iar în privința ducerii lor la îndeplinire este consacrată regula competenței exclusive, în sensul conferit acestei noțiuni de art. 5 lit. ș) din același act normativ. Interpretând coroborat dispozițiile legale mai sus indicate, rezultă, astfel, că primarii, pe de o parte și consiliile locale, pe de altă parte, sunt autorități publice locale (executive, respectiv deliberative), având atribuții proprii, distinct reglementate, date în competența lor exclusivă și că, între aceștia, nu există raporturi de subordonare ierarhică.

Pe de altă parte, a solicitat a se avea în vedere art. 5 lit. g din Codul administrativ și art. 154 al. 3 din Codul administrativ, precum și dispozițiile art. 542 alin. 1, art. 549 alin. 1 și art. 562 din Codul administrativ.

Raportat la dispozițiile legale sus menționate, a arătat că personalul contractual din cadrul aparatului de specialitate al primarului încheie contracte individuale de muncă cu

primarul, autoritate executivă a administrației publice locale la nivelul căreia își desfășoară activitatea, are drepturile și obligațiile stabilite de legislația muncii, iar prevederile Titlului III din Codul administrativ – „*Personalul contractual din autoritățile și instituțiile publice*” - se completează cu prevederile legislației muncii, inclusiv, deci cu cele ale art. 80 din Codul muncii.

Pe de altă parte, a solicitat a se observa că structura organizatorică a aparatului de specialitate al primarului și, deci, nici a personalului contractual care activează la nivelul acestuia, nu este stabilită de primar. Aprobarea organigramei și statului de funcții ale aparatului de specialitate al primarului și pe cale de consecință, orice modificare a acestora în sensul desființării, înființării sau reînființării unor funcții reprezintă un atribut al consiliului local, autoritate publică deliberativă care se află în raport de colaborare, iar nu de subordonare ierarhică, cu primarul unității administrativ teritoriale, autoritate publică executivă. Hotărârea consiliului local de aprobare a organigramei și statului de funcții ale aparatului de specialitate al primarului se adoptă cu majoritatea simplă a voturilor consilierilor locali, potrivit art. 139 alin. 1 din Codul administrativ și reprezintă un act administrativ care are caracter executoriu și se bucură de prezumția de legalitate, până la anularea sa prin hotărâre judecătorească definitivă.

Astfel că, în situația anulării prin hotărâre judecătorească a dispoziției primarului de concediere a personalului contractual și a repunerii părților în situația anterioară emiterii acestei dispoziții, în sensul reintegrării salariatului pe funcția anterioară concedierii nelegale, primarul este lipsit de orice posibilitate concretă de a duce la îndeplinire, fie de bună - voie, fie pe calea executării silită, obligația de reintegrare stabilită în sarcina sa, dacă funcția ocupată de salariatul concediat nelegal nu se mai regăsește în organigrama și statul de funcții ale aparatului de specialitate al primarului, aprobate prin hotărâre a consiliului local, ulterior emiterii dispoziției de concediere.

De altfel, chiar dacă primarul și consiliul local ar fi privite ca organe de conducere ale unității administrativ - teritoriale, cel dintâi tot nu ar avea, în cazul analizat, posibilitatea concretă de a duce la îndeplinire măsura de reintegrare în funcția deținută anterior concedierii, în absența unei hotărâri a consiliului local de adoptare a unei noi organigrame (prin care să fie reînființată funcția anterior desființată) și nici de a constrânge consiliul local la adoptarea unei asemenea hotărâri.

În ipoteza anulării dispoziției de concediere a personalului contractual din cadrul aparatului de specialitate al primarului și al repunerii sale în situația anterioară emiterii acestei dispoziții, art. 80 alin. 2 din Codul muncii se impune a fi interpretat și aplicat în corelație cu art. 1 alin. 1, art. 5 lit. m) și n), art. 85 alin. 2, art. 154 alin. 3, art. 527 alin. 2, art. 542 alin. 1, art. 549 alin. 1, art. 562 din Codul administrativ, în sensul că repunerea părților în situația anterioară vizează reintegrarea personalului contractual pe funcția deținută anterior concedierii, dacă aceasta mai există în statul de funcții ale aparatului de specialitate al primarului, sau, în cazul în care aceasta nu mai există, într-o funcție echivalentă.

Pentru considerentele reflectate în practica prezentei decizii, Curtea a respins ca inadmisibilă cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri pentru dezlegarea unei chestiuni de drept. Astfel, verificând îndeplinirea condițiilor reglementate de art. 519 din Codul de procedură civilă, instanța de apel a constatat că acestea nu sunt îndeplinite în mod cumulativ, în sensul că soluționarea pe fond a cauzei nu depinde de lămurirea problemei de drept puse în discuție, care este o chestiune de executare, de punere în aplicare a hotărârii judecătorești prin care se dispune reintegrarea salariatului în postul deținut anterior concedierii.

III. Soluția și considerentele instanței de apel

Analizând sentința apelată prin prisma criticilor formulate, a susținerilor părților, a prevederilor legale aplicabile și a probatoriului administrat în cauză, în conformitate cu art. 476 – 480 Cod proc.civ., Curtea constată că apelul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Primarul Municipiului Medgidia a formulat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând, în principal, desființarea acestei cu consecința respingerii cererii de chemare în judecată ca fiind nefondată, iar, în subsidiar, admiterea acesteia în parte, în sensul repunerii părților în situația anterioară prin obligarea la plata drepturilor bănești cuvenite, fără a se dispune obligarea la reintegrarea pe funcția deținută anterior.

1. În prima critică formulată, apelanta pârâtă consideră că instanța de fond în mod eronat a reținut că nu au fost respectate prevederile art. 75 alin.1 Codul muncii, privitoare la acordarea termenului de preaviz.

Analizând actele aflate la dosarul cauzei, Curtea constată că desfacerea contractelor de muncă din prezenta cauză se circumscrie următoarelor prevederi legale din Codul muncii:

„Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului - Art. 65 - (1) Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului reprezintă încetarea contractului individual de muncă determinată de desființarea locului de muncă ocupat de salariat, din unul sau mai multe motive fără legătură cu persoana acestuia. (2) Desființarea locului de muncă trebuie să fie efectivă și să aibă o cauză reală și serioasă”;

„Dreptul la preaviz - Art. 75 - (1) Persoanele concediate în temeiul art. 61 lit. c) și d), al art. 65 și 66 beneficiază de dreptul la un preaviz ce nu poate fi mai mic de 20 de zile lucrătoare”.

Apelantul pârât a respectat formal doar cerința menționării termenului de 20 de zile lucrătoare în notificările de preaviz (filele 22, 27, 31, 36 dosar fond vol.I), nerespectând, în fapt, durata minimă a acestuia, astfel cum rezultă din modul de calcul al acestui termen, după cum a reținut în mod corect și instanța de fond. Astfel, în termenul de preaviz nu intră în calcul zilele nelucrătoare, cum sunt sâmbăta, duminica, sărbătorile legale și nici prima zi în care s-a realizat comunicarea.

În speța de față, în termenul de preaviz acordat în intervalul 08.04.2021 - 06.05.2021, în afara zilelor de sâmbătă și duminică, au mai fost două sărbători legale, respectiv ziua de vineri 30 aprilie - Vinerea Mare și cea de luni 3 mai - a doua zi de Paște. Prin urmare, Curtea constată că termenul de preaviz efectiv acordat reclamanților de către pârât este de 18 zile lucrătoare, iar nu de 20 de zile lucrătoare pline, așa cum s-a stabilit lege prin lege.

În acest sens, Codul muncii prevede la art. 78 sancțiunea nerespectării termenului de preaviz: „Concedierea dispusă cu nerespectarea procedurii prevăzute de lege este lovită de nulitate absolută”, dispoziție legală ce se aplică și în speța de față, deoarece preavizul este parte a procedurii de concediere.

Pentru clarificarea efectelor acestor prevederi legale, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii a pronunțat Decizia nr. 8 din 8 decembrie 2014, cu privire la nulitatea măsurii de concediere și a deciziei de concediere, precum și condițiile în care aceasta intervine, în cazul nerespectării de către angajator a dreptului la preaviz al angajatului, respectiv în cazul în care în decizia de concediere se omite a se menționa durata preavizului:

„În concluzie, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 78 din Codul muncii, republicat, cu referire la art. 75 alin. (1) din același act normativ, se apreciază că neacordarea preavizului cu durata minimă prevăzută de art. 75 alin. (1) din Codul muncii, republicat, respectiv cu durata cuprinsă în contractele colective sau individuale de muncă, dacă aceasta este mai favorabilă angajatului, atrage nulitatea absolută a măsurii de concediere și a deciziei de concediere”.

Pe de altă parte, apelantul a susținut și faptul că momentul desființării posturilor ocupate de reclamanți este reprezentat de data de 31.03.2021, dată la care a fost adoptată Hotărârea nr. 46 a Consiliului local al municipiului Medgidia. O astfel de susținere nu poate fi admisă întrucât, după cum am arătat mai-sus, data de 08.04.2021 menționată în notificările de preaviz este și cea de la care începe să curgă termenul de 20 de zile lucrătoare, stabilit în mod imperativ de Codul muncii.

Curtea conchide, în lumina dispozițiilor legale aplicabile și a Deciziei nr. 8/2014 a ÎCCJ, că instanța de fond în mod corect a stabilit că nu a fost respectat termenul de preaviz, în urma calculării termenului conform normelor legale.

2. Cea de-a doua critică a apelantului se referă la reintegrarea reclamanților pe funcțiile deținute anterior concedierii, considerând că instanța de fond în mod greșit a admis această cerere, în contextul în care posturile ocupate de aceștia au fost desființate prin HCL nr. 46/31.03.2021, înțelegând să facă și o diferențiere în executarea hotărârilor judecătorești în funcție de subiectul de drept la care se referă, angajatorul de drept privat sau angajatorul autoritate publică. Susține apelanta că primarul municipiului Medgidia nu poate reînființa posturile în discuție deoarece acestea au fost desființate prin HCL a municipiului Medgidia nr. 46/2021 prin care s-a reorganizat aparatul de specialitate al primarului.

Curtea arată că, având în vedere că apelantul nu a respectat termenul de preaviz, se face aplicarea art. 80 din Codul muncii: „(1) În cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, instanța va dispune anularea ei și va obliga angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul. (2) La solicitarea salariatului, instanța care a dispus anularea concedierii va repune părțile în situația anterioară emiterii actului de concediere”.

Așadar, art. 80 din Codul muncii conține dispoziții imperative privind controlul și sancționarea concedierilor nelegale și nu face distincție între subiectele de drept, angajatorul de drept privat și angajatorul autoritate publică, nefiind prevăzute sancțiuni distincte în funcție de acest aspect și nici vreo excepție de la aplicabilitatea lui. Drept urmare, art. 80 din Codul muncii se aplică în egală măsură și fără nicio diferențiere atât angajatorului privat, cât și angajatorului de stat.

Curtea observă însă că HCL nr. 46/2021 (filele 103 - 119 dosar fond, vol. I) s-a aprobat la inițiativa primarului municipiului Medgidia, care a prezentat Consiliului local Referatul de specialitate nr. 7896/19.03.2021 (filele 59 - 75 dosar fond, vol. I), referatul de aprobare nr. 7633/17.03.2021 (fila 78 dosar fond, vol. I) și Proiectul de hotărâre nr. 45/18.03.2021 (filele 76 - 77 dosar fond, vol. I), în referire la reorganizarea aparatului de specialitate a primarului. Așadar, primarul a avut această inițiativă de a restructura aparatul administrativ, iar consiliul local doar a aprobat ceea ce s-a solicitat. Ca atare, toată apărarea apelantului justificată pe imposibilitatea de executare a unei eventuale hotărâri judecătorești de reintegrare din pricina hotărârii consiliului local este nefondată, având în vedere și dispozițiile Codului administrativ, nefiind o situație ce nu se poate schimba. Procedura prin care s-a luat hotărârea poate fi urmată și pentru modificarea ei.

Mai mult decât atât, împrejurarea că angajatorul a desființat locul de muncă al salariatului concediat nu poate fi reținut ca impediment pentru pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care se decide reintegrarea salariatului, având în vedere că angajatorul are obligația să execute hotărârea judecătorească de reintegrare a salariatului pe funcția deținută anterior emiterii deciziei a cărei nelegalitate s-a constatat, chiar dacă acest lucru înseamnă reînființarea postului.

Astfel, în practica judiciară, s-a stabilit că, oricât de complicată ar fi pentru un angajator punerea în executare a hotărârii de reintegrare și oricâte formalități ar presupune, el este dator să îndeplinească această obligație, deoarece ea este prevăzută de lege nu numai ca modalitate de despăgubire pentru salariat, dar și ca sancțiune pentru unitatea care a dispus unilateral încetarea raporturilor de muncă, fără a respecta dispozițiile legale incidente. Niciun angajator nu se poate prevala de faptul că, în noua sa structura organizatorică, nu mai există postul pe care trebuie să se faca reîncadrarea în muncă, ca și apărare pe fondul cauzei sau ca și motiv de apel, pentru că această situație se regăsește în cazul tuturor concedierilor pentru motive care nu țin de persoana salariatului, iar invocarea unei asemenea împrejurări ar însemna golirea de conținut a dispoziției art. 80 alin. 2 din Codul muncii, încălcarea principiului protecției salariaților prevăzut art. 6 din același cod, dar și paralizarea caracterului executoriu al hotărârilor judecătorești în materia litigiilor de muncă, ceea ce nu poate fi admis.

3. În ceea ce privește critica referitoare la cheltuielile de judecată, Curtea reține că, potrivit art. 451 alin. 2 Cod procedură civilă, judecătorul poate, chiar și din oficiu, să reducă motivat partea din cheltuielile de judecată reprezentând onorariul avocaților, atunci când acesta este vădit disproportionat în raport cu valoarea sau complexitatea cauzei ori cu activitatea desfășurată de avocat, ținând seama și de circumstanțele cauzei.

Reducerea onorariilor avocațiale în condițiile acestui text de lege, are ca situație premisă existența unui abuz de drept procesual al părții care câștigă procesul, care tinde să pună în sarcina celeilalte părți o obligație care în mod vădit nu reflectă valoarea obiectului litigiului și/sau volumul de muncă al avocatului. Partea este liberă să plătească avocatului orice sumă cu titlu de onorariu, însă aceasta poate fi pusă în sarcina părții adverse doar până la limita exercitării abuzive a acestui drept, întrucât, potrivit art. 12 alin. 1 Cod procedură civilă, drepturile procesuale trebuie exercitate cu bună-credință, potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege și fără a se încălca drepturile procesuale ale altei părți.

Raportat la datele speței, la volumul de muncă al avocatului reclamanților (redactarea cererii de chemare în judecată și susținerea concluziilor orale), la dificultatea medie a litigiului, necesitând însă o anumită specializare și documentare față de specificul materiei juridice incidente, având în vedere și miza litigiului, Curtea constată, recunoscând o marjă de apreciere legitimă a părților în vederea asigurării unei apărări de calitate, că onorariul avocatului de câte 1.500 lei pentru fiecare reclamant nu este unul disproportionat.

Pentru considerentele expuse în precedent, în limita motivelor de apel formulate, Curtea constată că prima instanță a pronunțat o sentință temeinică și legală, rezultat al unei judicioase stabiliri a situației de fapt și al unei corecte interpretări și aplicări a dispozițiilor legale incidente la situația de fapt astfel stabilită, admițând în mod corect pretențiile acestora și, pe cale de consecință, în temeiul art. 480 alin.1 Cod proc.civ. va respinge ca nefondat apelul formulat de apelantul pârât.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge apelul apelul civil formulat de apelantul pârât PRIMARUL MUNICIPIULUI MEDGIDIA, cu sediul în Medgidia, str. Decebal nr. 35, jud. Constanța, împotriva sentinței civile nr. 190/27.01.2022 pronunțate de Tribunalul Constanța în dosarul nr. 4212/118/2021, în contradictoriu cu intimații reclamanți BUCUR DUMITRU, BUCUR ELENA, RADU RALUCA GEANINA, TĂNASE CARMEN MIRELA, BERCEA SEBASTIAN GEORGE, toți cu domiciliul procesual ales în Constanța, str. Călărași nr. 46, et. 1, la sediul cabinetului de avocat Loredana Voivozeanu, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 8.02.2023.

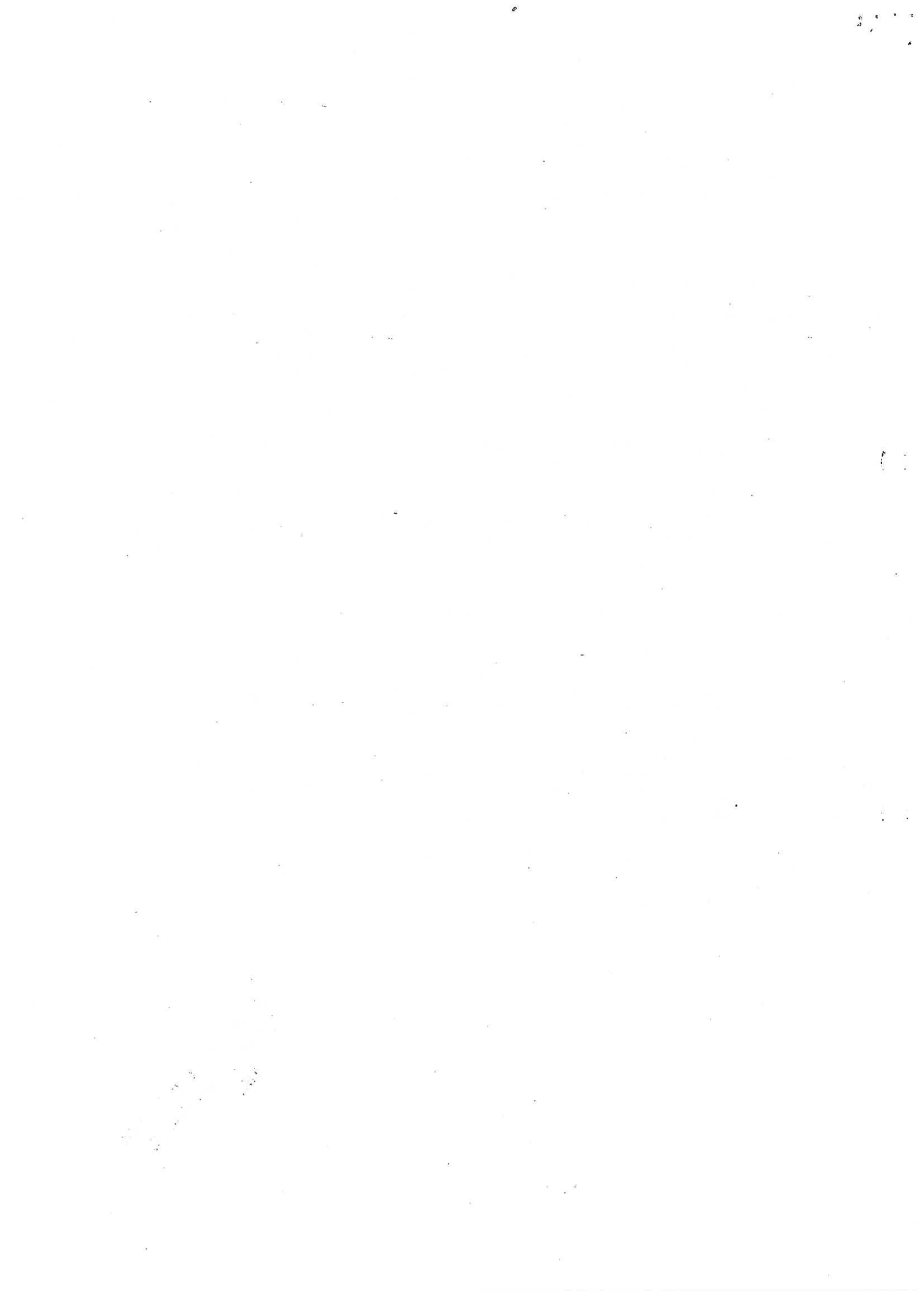
Președinte,
Geta Cristina Gheorghe

Judecător,
Iulian Minaev

Grefier,
Camelia Dinca

Jud.fond: V.Tudor
Red.dec.jud.G.C.Gheorghe/24.02.2023

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA MEDGIDIA
Medgidia, str. Independenței nr. 14, județul Constanța;
cod poștal – 905600
E-mail: jud-medgidia-reg@just.ro

Înregistrată în evidența A.N.S.D.P.C.P. sub nr. 3068
Prezentul document conține date cu caracter personal aflate sub incidența Legii nr. 677/2001

Dosar nr. 2324/256/2023

ÎNCHEIEREA NR. 995

Sedința din camera de consiliu din data de 23.03.2023

Instanța constituită din:

Președinte: Beatrice Maria Bîțic

Grefier: Andreea Ene

Pe rol se află soluționarea *cererii de încuviințare a executării silite* formulată de către **Biroul Executorului Judecătoresc Bogdan Ionică** în numele creditorilor **Bucur Dumitru, Bucur Elena, Tănase Carmen, Radu Raluca Geanina, Bercea Sebastian George** privind pe debitorul **Primarul Municipiului Medgidia**.

Se prezintă referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează obiectul cauzei, părțile și modalitate de îndeplinire a procedurii de citare.

Cauza se judecă fără citarea părților, conform art. 666 alin. (2) C.proc.civ.

În temeiul art. 529 alin. (1) C.proc.civ., instanța procedează la verificarea competenței generale, materiale și teritoriale a Judecătoriei Medgidia. În baza art. 651 C.proc.civ., prin raportare la obiectul cererii și față de domiciliul debitorului, instanța constată că este competentă general, material și teritorial să soluționeze prezenta cauză.

Nemaifiind cereri de formulat sau probe de administrat, în baza art. 244 alin. (1) C.proc.civ., instanța declară închisă cercetarea judecătorească și reține cauza în pronunțare.

INSTANȚA,

Deliberând asupra cauzei civile de față, reține următoarele:

Prin *cererea înregistrată* sub nr. 2324/256/2023 pe rolul Judecătoriei Medgidia, la data de 16.03.2023, **B.E.J Bogdan Ionică** a solicitat încuviințarea executării silite demarate de creditorii **Bercea Sebastian George, Radu Raluca Geanina, Tănase Carmen, Bucur Elena, Bucur Dumitru**, cu privire la debitorul **Primarul Municipiului Medgidia**, în baza titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr. 190/27.01.2022, pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. 4212/118/2021, rămasă definitivă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 44/CM/08.02.2023, pronunțată de Curtea de Apel Constanța în același dosar, pentru sumele descrise în titlul executoriu.

În condițiile art. 666 alin. (2) C.proc.civ., la dosarul cauzei au fost atașate, în copie certificată pentru conformitate cu originalul, cererea creditoarei, titlul executoriu,

încheierea prin care s-a dispus deschiderea dosarului de executare, precum și dovada achitării taxei judiciare de timbru.

Analizând cererea de încuviințare a executării silită, expune următoarele considerente:

Creditoarea a solicitat încuviințarea executării silită a obligațiilor prevăzute în sentința civilă nr. 190/27.01.2022, pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. 4212/118/2021, rămasă definitivă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 44/CM/08.02.2023, pronunțată de Curtea de Apel Constanța în același dosar, titlu care îndeplinește condițiile pentru a fi pus în executare silită, conform art. 634 alin. (1) pct. 3 C.proc.civ.

Creanța a cărei executare se cere este **certă, lichidă și exigibilă**, deoarece existența ei neîndoieală și întinderea obiectului său rezultă chiar din cuprinsul sentinței rămase definitive prin neapelare.

În condițiile art. 666 alin. (4) C.proc.civ., încuviințarea executării silită permite creditorului să obțină inclusiv recuperarea cheltuielilor de executare silită.

Față de întrunirea condițiilor formale și întrucât nu se constată incidența unui caz prevăzut de art. 666 alin. (5) C.proc.civ., instanța va admite cererea și va încuviința executarea silită a debitorului de către creditoare în baza titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr. 190/27.01.2022, pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. 4212/118/2021, rămasă definitivă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 44/CM/08.02.2023, pronunțată de Curtea de Apel Constanța în același dosar, pentru următoarele obligații:

- reintegrarea creditorilor în posturile deținute anterior emiterii deciziei de concediere

- plata către fiecare creditor a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, de la data emiterii deciziei și până la reintegrarea efectivă în funcția deținută anterior concedierii, actualizate cu rata inflației și dobânda legală la data plății efective;

- plata sumei totale de 7.500 lei, respectiv câte 1.500 lei către fiecare creditor, reprezentând cheltuieli de judecată.

Prin raportare la solicitarea expresă a creditorului, în acord cu prevederile art. 666 alin. (4) C.proc.civ., instanța va încuviința executarea silită a obligației prin recurgerea la toate modalitățile prevăzute de lege în acest scop.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

Admite cererea formulată de către **Biroul Executorului Judecătoresc Bogdan Ionică** în numele creditorilor **Bucur Dumitru**, având C.N.P. 1621026134009, cu domiciliul în Mun. Medgidia, Bd-ul Independenței, nr. 43, bl. 39 C, ap. 25, jud. Constanța, **Bucur Elena**, având C.N.P. 2680521134003, cu domiciliul în Mun. Medgidia, Bd-ul Independenței, nr. 43, bl. 39 C, ap. 25, jud. Constanța, **Tănase Carmen**, având C.N.P. 2720227134006, cu domiciliul în Mun. Medgidia, str. Podgoriilor, nr. 13B, bl. N, ap. 7, jud. Constanța, **Radu Raluca Geanina**, având C.N.P. 2730709100040, cu domiciliul în mun. Medgidia, str. Depozitului, nr. 19, jud. Constanța, **Bercea Sebastian George**, având C.N.P. 1760704134014, cu domiciliul în mun. Medgidia, str. Dumitru Chicos, nr. 11, bl. IAS, sc. A, et. 1, ap. 2, jud. Constanța, toți cu domiciliul procesual ales la Cabinet de Avocat Voivozeanu Loredana în mun. Constanța, str. Călărași, nr. 46, et. 1,

jud. Constanța, privind pe debitorul **Primarul Municipiului Medgidia**, cu sediul în mun. Medgidia, str. Decebal, nr. 35, jud. Constanța.

Încuviințează executarea silită a titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr. 190/27.01.2022, pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. 4212/118/2021, rămasă definitivă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 44/CM/08.02.2023, pronunțată de Curtea de Apel Constanța în același dosar.

Autorizează creditoarea să treacă la executarea silită, în toate modalitățile de executare prevăzute de lege, a următoarelor obligații:

- reintegrarea creditorilor în posturile deținute anterior emiterii deciziei de concediere

- plata către fiecare creditor a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, de la data emiterii deciziei și până la reintegrarea efectivă în funcția deținută anterior concedierii, actualizate cu rata inflației și dobânda legală la data plății efective;

- plata sumei totale de 7.500 lei, respectiv câte 1.500 lei către fiecare creditor, reprezentând cheltuieli de judecată.

Fără cale de atac.

Pronunțată astăzi, 23.03.2023, prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei instanței.

**PREȘEDINTE,
BEATRICE MARIA BÎȚIC**

**GREFIER,
ANDREEA ENE**

